

ПРѢДГОВОРЪ.

За наряждане-то на тѣхъ книгъ понуди мя благородно-то усѣщаніе къмъ Българскій Народъ, между който имахъ честь да живѣхъ осемъ години.

Кога захващахъ наряждане-то на тѣхъ *Българско - Ишаліянскѣ Грамматики*, прѣдвиждахъ слабость-тѣ си, нѣ като видѣхъ наеднѣжъ и ревность-тѣ на Българскій Народъ къмъ просвѣщеніе-то си, мысляхъ, че не щѣ сбръкамъ, ако му поклонѣхъ еднѣ краткѣ книгъ, коя-то да му показва единъ краткъ пѣть, прѣзъ който да може да добые единъ страненъ языкъ, праведно ^инарѣчентъ: *хубава сестра* на Французскій языкъ, а това е *Ишаліянскій языкъ*.

Хубость-та на тоя языкъ, знахъ, че е позната отъ пò-много-то родолюбцы, па и ако погляднемъ на тръговѣхъ-тѣ, коихъ-то Турска-та Имперія спорядъ прочюто-то си морско пристанище обръща — освѣнь съ другы дръжавы — и съ Италіхъ, то струва ми ся, че слѣдъ Французскій языкъ тоя е пакъ единъ, който може да ся прійме въ употребленіе. Така подкрѣпенъ отъ такѣвъ мыслъ,